

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2716203239
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2716203239.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanému: K. Z., nar. XX.X.XXXX, adresa S. E. XX, o zaplatenie 1.745,50 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 3C/113/2016-134 zo dňa 7.8.2019 - voči zamietajúcemu výroku III. a výroku IV. o trovách konania a o čiastočnom späťvzatlí žaloby, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd p r i p ú š ť a čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 20,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.8.2019 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. v časti o zaplatenie sumy 20,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.8.2019 do zaplatenia r u š í a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti napadnutého výroku III., v napadnutom výroku IV., ako aj v závislom výroku V. r u š í a vec v zrušenom rozsahu v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výkonom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 390,- Eur a úroku z omeškania 8,25% ročne zo sumy 1.745,50 Eur od 16.6.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 10,- Eur od 6.6.2016 do 18.7.2016, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 19.7.2016 do 16.8.2016, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 17.8.2016 do 20.9.2016, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 21.9.2016 do 20.10.2016, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 21.10.2016 do 28.11.2016, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 29.11.2016 do 20.12.2016, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 21.12.2016 do 17.1.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 18.1.2017 do 20.2.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 21.2.2017 do 23.3.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 24.3.2017 do 18.4.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 19.4.2017 do 22.5.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 23.5.2017 do 21.6.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.6.2017 do 19.7.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 20.7.2017 do 21.8.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.8.2017 do 27.10.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 28.10.2017 do 21.11.2017, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.11.2017 do 19.1.2018, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,-Eur od 20.1.2018 do 19.3.2018, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 20.3.2018 do 20.4.2018, úroku z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 21.4.2018 do zaplatenia. Výkonom II. ďalej čiastočne zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 200,- Eur. Výkonom III. žalobu vo zvyšku zamietol, výkonom IV. žalovanému priznal oproti žalobcovi

nárok na náhradu trov konania 32,38% a napokon výrokom V. rozhodol, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, ust. § 52 ods. 1 až 4, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ust. § 1 a § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení neskorších predpisov.

3. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k skutkovým zisteniam, že na základe žiadosti o vydanie súkromnej kreditnej karty VISA prijala Tatra banka, a.s. návrh žalovaného na uzatvorenie zmluvy o vydaní kreditnej karty a dňom 8.9.2009 bola zmluva o vydaní kreditnej karty uzatvorená, pričom na jej základe bola žalovanému vydaná kreditná karta s úverovým rámcom vo výške 1.900,- Eur. Podľa predloženej žiadosti a výpisov súkromnej kreditnej karty VISA bol žalovanému poskytnutý úverový rámec 1.000,- Eur, pričom žalovaný čerpal finančné prostriedky v rámci úverového rámca. Vo Formulári o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedená celková výška spotrebiteľského úveru 650,- Eur, ročná úroková sadzba 17,8% ročne, spôsob splácania mesačne aspoň vo výške bankou stanovenej minimálnej splátky, ktorá predstavuje časť dlžnej sumy vypočítanej v deň uzávierky a ktorá je uvedená vo výpise z kartového účtu. Výpoveďou zmluvy zo dňa 13.11.2013, adresovanej žalovanému na adresu S. E. XX, banka oznamuje žalovanému, že pristupuje podľa bodu 8.1.2. Obchodných podmienok Tatra banky, a.s. k výpovedi zmluvy s účinnosťou odo dňa doručenia tohto listu z dôvodu nesplatenia dlžnej sumy riadne a včas v zmysle bodu 5.5. Obchodných podmienok. Z poštového podacieho hároku č. EPH001425319 súd zistil, že Tatra banka, a.s. podala dňa 13.11.2013 na poštovú prepravu zásielku č. RN072286078SK pre K. Z., S. E. XX. Ohľadom doručenia nebol predložený žiadny dôkaz. Podľa Výpisu z bankovej knihy z 14.12.2015, vystaveného Tatra bankou, a.s. k menu žalovaného a k typu produktu VISA PRIVATE a číslu zmluvy 3323494 a dátumu poskytnutia produktu 14.8.2009, je uvedená pôvodná výška úveru/úverového rámca 1.900,- Eur, dátum vzniku omeškania 17.6.2013, istina v omeškaní 1.815,50 Eur, ktorá suma je zároveň pohľadávkou banky. Podľa mesačných výpisov súkromnej kreditnej karty VISA za obdobie od 7.10.2009 do 2.9.2013, žalovaný vyčerpal finančné prostriedky 4.491,38 Eur výbermi v bankomate a platbami kartou v obchodoch, uhradil podľa výpisov sumu 4.077,51 Eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 6.10.2015, sa Tatra banka, a.s. ako postupca a žalobca ako postupník, dohodli o odplatnom postúpení splatných pohľadávok postupcu špecifikovaných v prílohe č. 1 k tejto zmluve k dátumu 6.10.2015 na postupníka. Podľa predloženej prílohy k zmluve, bola na žalobcu postúpená pohľadávka voči žalovanému vo výške 1.815,50 Eur. Podľa Oznámenia o postúpení pohľadávky, vyhotoveného na meno žalovaného a adresovaného na adresu G. XX, N., datovaného dňom 8.10.2015, postupca Tatra banka a.s. oznamuje žalovanému, že postúpil pohľadávku podľa zmluvy o postúpení uzavretej so žalobcom dňa 6.10.2015 žalobcovi vo výške 1.815,50 Eur a záväzok má žalovaný plniť od okamihu doručenia oznámenia výlučne postupníkovi. Oznámenie sa týka peňažnej pohľadávky banky, ktorá vznikla zo Žiadosti o vydanie kreditnej karty č. XXXXXXXX. Dôkaz o doručení oznámenia o postúpení pohľadávky nebol predložený. Žalobca predložil súdu poštový podací hárok s dátumom podania 8.10.2015, podľa ktorého dala Tatra banka a.s. na poštovú prepravu dve zásielky pre žalovaného pod podacím číslom RO062177201SK a RO062177215SK.

4. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že veriteľ splnil záväzok, poskytol žalovanému úverový rámec 1.000,- Eur a žalovaný z úverového rámca čerpal finančné prostriedky (žalovaný túto skutočnosť nenamietal). Zmluvu o úvere posúdil súd ako spotrebiteľský úver, ktorá má aj niektoré náležitosti, predpísané pre jej platnosť v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a má predpísanú písomnú formu podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. O existencii tvrdenej pohľadávky pôvodne vo výške 1.745,50 Eur súd prvej inštancie nemal pochybnosti, ako ani o postúpení, nakoľko žalobca súdu predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok a Oznámenie Tatra banky, a. s. o postúpení pohľadávky, adresované žalovanému, v ktorom je presne špecifikovaná zmluva o úvere, resp. žiadosť o vydanie kreditnej karty, ako aj výška pohľadávky a tiež Zmluva o postúpení pohľadávky. Banka, ako postupca, právo veriteľa na postúpenie využila v zmysle § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pohľadávku spoločnosť postúpila vo forme požadovanej zákonom písomnou zmluvou. Za rozhodné pri vyriešení otázky, či sa stal žalobca veriteľom žalovaného potom súd prvej inštancie považoval skutočnosť, že postupcom bola banka, ktorej zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá povinnosť pred postúpením svojej

pohľadávky vzniknutej z jej bankovej činnosti urobiť jednostranný právny úkon voči dlžníkovi pri jeho omeškaní. Nakoľko si teda žalobca žalobou uplatnil na žalovanom peňažné plnenia tvrdiac, že sa stal novým veriteľom žalovaného, zaoberal sa súd prvej inštancie v prvom rade aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva pre banku povinnosť pred postúpením pohľadávky na nebankový subjekt, vyzvať dlžníka písomne v súvislosti s jeho omeškaním s plnením peňažného záväzku. Mal za to, že predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu ako banku je, aby bol klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby bol bankou na splnenie písomne vyzvaný. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Súd tak uzavrel, že mu nebola predložená žiadna listina, ktorá by obsahom zodpovedala písomnej výzve banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nepreukázanie ktorých skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimitácie postupníka. Možno síce považovať za dokázanú požiadavku 90-dňového omeškania, nebolo však preukázané, že by bol žalovaný aj písomne (podľa § 92 ods. 8 cit. zákona o bankách) vyzvaný na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Nedoručenie takejto výzvy, je porušením povinnosti v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nakoľko teda žalobca nedokázal, že boli splnené predpoklady na postúpenie pohľadávky, súd uzavrel, že pohľadávka banky nie je postupiteľná, jej postúpenie je neprípustné, postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok a voči dlžníkovi neúčinné. Žalobca teda nedokázal, že sa stal platne a účinne veriteľom uplatňovanej pohľadávky v akejkoľvek výške, nepreukázal svoju aktívnu legitimitáciu na jej uplatňovanie, a preto súd žalobu vo zvyšku (ktorý zostal predmetom konania po čiastočných späťvzatiach žaloby žalobcom, v ktorých častiach súd prvej inštancie konanie vo výrokoch I. a II. čiastočne podľa § 145 ods. 2 CSP zastavil) zamietol. Ďalej sa už súd potom nezaoberal tým, či zmluva o úvere obsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.

6. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa ustanovení § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v konaní stranou úspešnejšou, priznal oproti žalobcovi nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci, t. j. v rozsahu 32,38%.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu jeho zamietajúceho výroku III. a výroku IV. o trovách konania podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, pričom dôvodil, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď žalobu žalobcu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitimitácie žalobcu, pre nespĺnenie podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca uviedol, že svoju aktívnu legitimitáciu v tomto spore preukazuje oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu G. XX, N., doporučené dňa 8.10.2015 pod číslom zásielky RO062177192Sk, RO062177201SK, RO062177215Sk, čo žalobca preukazuje predloženým podacím hárkom zo dňa 8.10.2015. Má za to, že relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupcom, žalobca riadne hmotnoprávne preukázal svoju aktívnu legitimitáciu v spore, čo je v súlade s právnymi predpismi a súdnou praxou. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11.6.2003, v ktorom Najvyšší súd vyslovil právny názor, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimitáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky; súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca zároveň predložil súdu aj zmluvu o postúpení pohľadávky spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky. Nakoľko predmetom žaloby je zaplatenie bankovej pohľadávky, za účelom preukázania svojej aktívnej legitimitácie, žalobca predložil tiež aj výzvu právneho predchodcu žalobcu, banky, zo dňa 13.11.2013, ktorou žalobca preukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Právny predchodca žalobcu predložil výzvu zo dňa 13.11.2013, ktorou vypovedal zmluvný vzťah a vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splatných úverových splátok, ako aj predčasné zosplatenie časti úverovej pohľadávky, zasielal formou doporučenej poštovej zásielky,

pričom žalobca odoslanie výzvy preukazuje predloženým podacím hárkom č. EPH001425319 zo dňa 13.11.2013. Zásielka s výzvou banky na zaplatenie dlhu bola právnym predchodcom žalobcu zaslaná na adresu trvalého pobytu žalovaného uvedenú žalovaným v zmluve o úvere „S. E. XX, XXX XX S. E.“ doporučené dňa 13.11.2013 pod číslom zásielky RN072286078SK, čo žalobca preukazuje predloženým podacím hárkom č. EPH001425319 zo dňa 13.11.2013, ako aj na adresy známe právnenému predchodcovi žalobcu „S. X, N.“ pod č. zásielky RN072286064Sk, čo žalobca preukazuje podacím hárkom č. EPH001425319 z 13.11.2013 a na adresu „G. XX, N.“ pod č. zásielky RN072286081Sk, čo žalobca preukazuje predloženým podacím hárkom č. EPH001425319 z 13.11.2013. Právny predchodca žalobcu tak vykonal všetko pre doručenie výzvy banky pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, výzvu zasielal na jemu známu adresu trvalého pobytu žalovaného, ako aj na ďalšie známe adresy doporučené dňa 13.11.2013. Zmenu adresy na doručovanie písomností žalovaný žalobcovi ani jeho právnenému predchodcovi neoznámil. Výzva banky tak bola zaslaná do sféry dispozície žalovaného, kedy odosielateľ písomnosti môže rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom písomnosti objektívne aj oboznámil. Žalovaný s trvalým pobytom evidovaným na adrese „S. E. XX“ v čase doručovania uvedených listín, tak jednoznačne mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle právneho predchodcu žalobcu. Žalovaný v tomto spore výslovne nepoprel nedoručenie dotknutej výzvy banky, jej nedoručenie zo spisu nevyplýva, preto nie je daný dôvod túto skutočnosť spochybňovať a považuje sa podľa § 151 ods. 1 CSP za nespornú (rovnako rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/564/2015 z 30.11.2015, ako aj sp. zn. 10Co/530/2015 z 31.3.2016). Súd prvej inštancie nepovažoval žalobcom predloženú výzvu za riadnu a dôvodnú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, s predloženou listinou sa nijako nevysporiadal, čo má za následok nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia. Žalobca v spore preukázal, že jeho právny predchodca dňa 13.11.2013 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku. Žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzve banky zaslanej do jeho dispozičnej sféry bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu voči banke vrátane omeškaných splátok, na ktorých zaplatenie bol preukázateľne vyzvaný, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. K postúpeniu pohľadávky, ktorej zaplatenie je predmetom tohto sporu došlo riadne a platne, čím je daná aktívna legitímácia žalobcu v spore (rovnako rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/34/2017 z 30.1.2018). Žalobca zdôraznil, že pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom ustanovených prípadov. V tomto smere žalobca poukázal na závery nálezu Ústavného súdu SR z 1.4.2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014. Podľa odborného vyjadrenia Národnej banky Slovenska z 24.7.2014, ak je úver splatný v splátkach, banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť dlžníkovi celú, teda aj nesplatenú časť pohľadávky z úveru, za splnenia zákonných podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách. Terminologické vymedzenie pohľadávky, ktorú môže banka postúpiť za splnenia uvedených predpokladov, ako pohľadávky zodpovedajúcej peňažnému záväzku klienta, predstavuje pohľadávku banky voči klientovi z určitého úverového vzťahu, a teda celú pohľadávku, celú sumu istiny, úrokov z úveru, ako aj prípadných iných nárokov, i už poplatkov alebo prípadných sankcií. V opačnom prípade, resp. v prípade vymedzenia pohľadávky na účely ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách len na splátky, ktoré sa už stali splatnými, teda na tzv. dospelé splátky, by sa banka a súčasne aj dlžníci mohli ocitnúť v pozícii, že by dochádzalo k postúpeniu pohľadávky zodpovedajúcej len sume 90-dňového omeškania.

8. Ďalej žalobca v odvolaní uviedol, že nakoľko žalovaný po vydaní rozhodnutia zaplatil ďalšiu splátku v sume 20,- Eur dňa 21.8.2019, berie žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 20,- Eur s príslušenstvom a navrhuje v tejto časti odvolaciemu súdu konanie zastaviť. Vo zvyšku žalobca na podanej žalobe trvá. Má za to, že správnym a náležitým zistením skutkového stavu veci a správnym právnym posúdením, by súd prvej inštancie mal dospieť k záveru, že žalobcovi svedčí aktívna legitímácia, preto žalobca tiež žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazže žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.135,50 Eur spolu s príslušenstvom (úrokmi z omeškania) presne špecifikovaným v závere podaného odvolania a uplatnil si tiež voči žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

9. Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu sa nevyjadril.

10. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní strany nepodali.

11. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom v podanom odvolaní, keď žalobca vzhľadom na žalovaným vykonanú úhradu sumy 20,- Eur dňa 21.8.2019 vzal žalobu čiastočne späť v časti o zaplatenie sumy 20,- Eur s príslušenstvom.

12. Podľa § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia, podľa ods. 2 súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí; ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. V zmysle ods. 3 ak je žaloba vzatá späť v časti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

13. Keďže v danom prípade došlo zo strany žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby v čase, keď už rozhodol vo veci súd prvej inštancie, ale jeho rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť, pričom žalovaný, ktorému bolo čiastočné späťvzatie žaloby doručené na vyjadrenie, s ním nevyslovil nesúhlas, čím boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre aplikáciu citovaného § 370 CSP, odvolací súd pripustil čiastočné späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy 20,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.8.2019 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. v časti o zaplatenie sumy 20,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 20,- Eur od 22.8.2019 do zaplatenia zrušil a konanie v tejto časti zastavil (výrok I.).

14. Ďalej Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťal (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné s použitím § 389 ods. 1 písm. b), v spojení s § 391 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti výroku III. ako aj v závislých výrokoch IV. a V. zrušiť a vec mu v zrušenom rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalobcu bolo predovšetkým posúdiť, či súd prvej inštancie vec správne skutkovo a právne posúdil, keď vo zvyšnej časti uplatnený nárok žalobcu (po čiastočných späťvzatiach), posúdil ako nedôvodný, z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Medzi stranami sporu pritom nebolo sporným, že sa jedná o pohľadávku zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy.

16. Žalobca sa podanou žalobou domáha nároku na zaplatenie pohľadávky z úveru, ktorú úverovú zmluvu ale pôvodne uzavreli medzi sebou ako veriteľ Tatra banka, a.s. a žalovaný dlžník. V tomto prípade je preto žalobca povinný v prvom rade preukázať svoju aktívnu legitímáciu v spore, ktorú odvodzuje zo Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 6.10.2015 vrátane jej prílohy 1, ako aj z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 8.10.2015, ale tiež aj výpovede zmluvy zo dňa 13.11.2013. Na daný prípad je predovšetkým potrebné aplikovať ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, t. j. ku dňu 6.10.2015, nakoľko právny predchodca žalobcu, Tatra banka a.s. uzavrela predmetnú úverovú zmluvu so žalovaným ako bankový subjekt.

17. Súd prvej inštancie sa vzhľadom na existujúce postúpenie pohľadávky preto správne v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Stranou v spore sa totiž niekto môže stať bez toho, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého sa vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná

legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či stranou objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ak je pre platnosť postúpenia pohľadávky potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v cit. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle aktuálne platných ust. § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia.

19. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému (ods. 1). S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené (ods. 2).

20. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (ods. 2).

21. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Citované ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. V zmysle citovaného ustanovenia predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

23. K argumentácii odvolateľa v podanom odvolaní, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, odvolací súd poukazuje na to, že rozpor právneho úkonu so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách) zakladá jeho absolútnu neplatnosť, na ktorú musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex offo aj bez toho, aby ju niektorá zo strán namietala (§ 39 Občianskeho zákonníka). Oznámenie banky o postúpení pohľadávky žalobcovi adresované žalovanému (listina na č. I. 18 spisu) bolo splnením povinnosti pôvodného veriteľa ako postupcu v zmysle § 526 ods. 1 OZ. Takéto oznámenie má len tie právne účinky, že kým nie je postúpenie pohľadávky oznámené dlžníkovi, môže dlžník plniť aj pôvodnému veriteľovi (postupcovi), ktorý je povinný prijať takto poskytnuté plnenie. Ustanovenie § 526 ods. 1 OZ teda slúži na ochranu dlžníka, ktorý splnil svoj záväzok osobe, ktorá v dobe plnenia podľa

hmotného práva nebola veriteľom pohľadávky, napr. preto, že zmluva o jej postúpení bola neplatná. Oznámenie podľa § 526 ods. 1 OZ teda predstavuje právnu skutočnosť, na základe ktorej vzniká povinnosť dlžníka plniť pohľadávku postupníkovi, avšak nekonvaliduje sama o sebe neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Je logické, že ak bola pohľadávka postúpená v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi.

24. Vzhľadom na to, že žalobca sa domáha zaplata pohľadávky, ktorú mal nadobudnúť ako postupník od pôvodného veriteľa (Tatra banka, a.s.) zo zmluvy, ktorú tento uzavrel so žalovaným, bolo potrebné, aby v prvom rade preukázal svoju aktívnu legitímáciu, teda legitímne nadobudnutie v žalobe uplatnených práv od pôvodného veriteľa.

25. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca - banka pred postúpením pohľadávky, vyzvala v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovaného písomne na zaplata svojej peňažnej pohľadávky, pričom rovnako ako odvolací súd nepovažoval za dostatočne relevantné samotné oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 8.10.2015.

26. Žalobca sa však v podanom odvolaní bránil tiež tým, že za účelom preukázania svojej aktívnej legitímácie, predložil súdu prvej inštancie ako dôkaz aj výzvu banky zo dňa 13.11.2013, ktorou právny predchodca žalobcu jednak vypovedal zmluvný vzťah so žalovaným a zároveň žalovaného vyzval na zaplata omeškaných splatných úverových splátok, ako aj predčasne zosplatennej časti úverovej pohľadávky, ktorú výzvu zasielal žalovanému formou doporučenej poštovej zásielky, pričom žalobca preukazoval odoslanie výzvy podacím hárkom č. EPH001425319 zo dňa 13.11.2013, v zmysle ktorého mala byť výzva zo dňa 13.11.2013 doručovaná žalovanému hneď na tri adresy, a to S. E. XX; S. X, N.; a G. XX, N.. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku síce tento dôkaz v ods. 10. svojho odôvodnenia konštatuje a opisuje, avšak následne sa s ním v súvislosti s aplikovaným ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách viac nezaobrá. Zo žalobcom predloženého dôkazu na č. I. 4 spisu pritom vyplýva, že ide nielen o výpoveď uzavretej úverovej zmluvy predchádzajúcim veriteľom Tatra bankou, a.s., ale zároveň v závere tejto listiny banka vyzýva dlžníka, aby po doručení tohto oznámenia okamžite zaplatil celú pohľadávku banky s tým, že ak tak dlžník neurobí, banka pristúpi k jej vymáhaniu. Pohľadávka banky bola ku dňu 13.11.2013 vyčíslená na sumu 1.818,- Eur. Podľa podacieho hárku č. EPH001425319 zo dňa 13.11.2013 (č. I. 50 spisu) bola predmetná výzva žalovanému skutočne doručovaná na tri adresy, a to 1. S. E. XX, 2. S. X, N. a 3. G. XX, N.. Súd prvej inštancie bol povinný sa tiež vysporiadať so znením bodu 4.5.2. a bodu 4.5.5. Všeobecných obchodných podmienok Tatra banky, a.s. (č. I. 23 spisu), podľa ktorých banka doručuje písomnosti poštou na dohodnutú adresu alebo na banke posledne známu adresu klienta, pričom pri doručovaní písomností poštou, sa písomnosti považujú za doručené v tuzemsku treť deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší termín doručenia.

27. Súd prvej inštancie teda v odvolaní žalovaným namietané listinné dôkazy vo svojom rozhodnutí uvádza, avšak sa s nimi z hľadiska aplikovaného právneho posúdenia veci (§ 92 ods. 8 z. č. 483/2001 Z. z.) vôbec nevysporiada, preto je jeho záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nepreskúmateľný.

28. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

29. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je pritom jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu SR implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Práve odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Dostatočné odôvodnenie je nevyhnutné aj z pohľadu práva neúspešnej strany namietat konkrétne skutkové alebo právne závery súdu pri uplatňovaní prípadných opravných prostriedkov. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 220 ods. 2 CSP upravuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku tak, aby z neho bola zrejmá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť.

30. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

31. Z uvedeného vyplýva, že súd je najmä povinný v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite vyhodnotiť dôkaznú situáciu. Z jeho odôvodnenia by nepochybne mali vyplývať úvahy o tom, aké zistenia vyvodil z jednotlivých vykonaných dôkazov, prípadne z akého dôvodu niektoré navrhované alebo predložené dôkazy nevykonal. Pritom medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi by mala existovať logická nadväznosť. Ako už bolo uvedené, hodnotiacia úvaha súdu nie je svojvoľná, pretože súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah.

32. Povinnosťou súdu je vždy sa vyrovnáť s argumentmi sporových strán, ktoré môžu mať vplyv na rozhodnutie. Ak sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiada relevantným spôsobom so zásadnou námietkou sporovej strany, treba absenciu argumentácie všeobecného súdu považovať za prejav arbitrárnosti a porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný súd SR, sp. zn. II. ÚS 410/2006).

33. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd v predmetnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie si svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení § 191 CSP a § 220 ods. 2 CSP riadne nesplnil, výsledky vykonaného dokazovania náležite nevyhodnotil a svoje skutkové závery dostatočne neodôvodnil. Predovšetkým v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje akokoľvek vyhodnotenie listiny - výzvy na zaplatenie na č. I. 4 spisu v spojení s podacím hárkom na č. I. 50 a Všeobecnými obchodnými podmienkami Tatra banky, a.s. na č. I. 23 spisu, čo má za následok, že jeho rozhodnutie je predčasné a arbitrárne, pretože neobsahuje dostatočné dôvody, na ktorých svoje závery založil.

34. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

35. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

36. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/1994).

37. Vady konania vymedzené v § 389 ods. 1 písm. a) až d) CSP sú porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj cit. čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

38. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

39. V danom prípade súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil a v konaní vykonané dôkazy vo vzájomných súvislostiach nevyhodnotil. Z rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a prijatými právnymi závermi na strane druhej, odôvodnenie neposkytuje dostatočné, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie vyhodnotenia zisteného skutkového stavu a aplikovaného právneho posúdenia veci.

40. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá dôvodnosť podaného odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v závislosti od miery znemožnenia stranám realizovať ich právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

41. Nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť súdneho rozhodnutia musí byť napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu; konvalidácia tohto nedostatku súdom vyššieho stupňa neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy. Tomu zodpovedá aj znenie ust. § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Pokiaľ teda existujú dôvody pre zrušenie rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť (viď rozhodnutie NS SR 7Cdo 157/2011).

42. Keďže v danom prípade došlo nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie (neodôvodnením rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami) k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom s poukazom na mieru zlyhania súdu prvej inštancie, ktorý skutkový stav náležite nevyhodnotil, pričom zistené nedostatky v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v prijatých skutkových záveroch sú tak hlboké, že ich nie je možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti napadnutého zamietajúceho výroku III., vrátane závislých výrokov IV. a V. s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) OSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP v tejto zrušenej časti vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

43. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou (ust. § 290 a nasl. CSP) vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy (najmä tie uvedené v ods. 33), skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia a v prvom rade sa znovu zaoberať posúdením aktívnej vecnej legitímácie žalobcu so zreteľom na ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť.

44. Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie tiež do pozornosti, že je potrebné opätovne posúdiť čiastočné späťvzatie žaloby žalobcom v jeho podaní zo dňa 2.8.2019 na č. I. 128, kde došlo nielen k späťvzatiu istiny v sume 200,- Eur, ale aj k späťvzatiu príslušenstva v tejto časti, kedy súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vo výroku II. síce konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 200,- Eur, ale odignoroval, že žalobca zobral žalobu čiastočne späť aj v časti úrokov z omeškania z tejto sumy. Nakoľko však odvolací súd napadnutý zamietajúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie rušil a vec mu vracal na ďalšie konanie, tento nedostatok rozhodnutia súdu prvej inštancie osobitne pred svojím rozhodnutím nenaprával. V ďalšom konaní však bude potrebné, aby sa súd prvej inštancie v rámci svojho rozhodnutia o celom zvyšnom predmete konania, týmto čiastočným späťvzatím žaloby v časti príslušenstva zo sumy 200,- Eur riadne zaoberal a o ňom rozhodol.

45. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

46. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).